

Сёння ў сталіцы рэспублікі Мінску пачынае сваю работу XXV з'езд Камуністычнай партыі Беларусі. Шчырае прывітанне дэлегатам з'езда!

СВЕТЛЫ ЛЁС

Алесь ЗВОНАК

МЫ, ПАРТЫЯ, З ТАБОЙ

Тваім агнём нягасным свет асвечан,
Твой голас родзіць водгулле наўсцяж!
Усёю сілай мыслі чалавечай,
Усёю гарачай сілай пачуцця,
Сваім сумленнем, сэрцам і душой
Мы, Партыя, з табой!

Цярдзей наш горды поступ год ад году,
Ясней наш зрок, спрытней работа рук!
Ты плочы і кроў, душа і мозг народа,
Зара надзей, жыцця нястрымны рух!
Паклічаш ты на свята ці на бой —
Мы, Партыя, з табой!

Праграмай шчасця годнасць чалавека
Ты да вышэйшых нязначных узняла.
Мы ідзем — і ў твар нам вее вецер веку.
Струменнем чыстым сонца і цяпла.
У працы, ў шчасці, ў радасці жывой
Мы, Партыя, з табой!

Пакуль святло лье сонца з небасхілу,
Пакуль сінее неба над зямлёй,
Не разамкнуць ніякім чорным сілам
Табой з'яданы непахісны строй.
Нас асяняе сцяг высокі твой, —
Мы, Партыя, з табой!

Няма на свеце справы больш пачэснай,
Як спраўдзіць мары светлыя твае,
Праграма шчасця й міру! Ты, як песня,
З кожнам люд на бітву паўстае.
І нібы гром грукоча над зямлёй:
Мы, Партыя, з табой!

КАМУНІСТЫ

Тэорыя ПАПОУ

Камуністы...

Я напісаў гэтакія словы — і перад вачыма наўстаў знаёмы твар. Твары людзей, якія беражліва захоўваюць для сэрца тоненькія чырвоныя кніжачкі.

Памятаю, у маленстве нас, хлапчукоў, пасылаў «спавіць хрыста», гэта значыць — хадыць з дому ў дом і спавіць малітву, сэнс якога ніхто з нас не разумее.

Аднойчы мой старэйшы брат, камуніст, удзельнік грамадзянскай вайны, сказаў:

Прысягавай «інтэрнацыяналь» — гэта куды лепш!

«Інтэрнацыяналь» я тады не ведаў і прысягаць яму, яшчэ не змог. Але з таго часу пачаў глядзець на камуністаў, як на людзей, якія не прызнаюць бога.

Пазней, калі пайшоў вучыцца, я даведаўся, што гэта праўда, але яшчэ не ўся праўда. Камуністы — гэта людзі, якія ўсталявалі новую ўладу, перадавалі заводы рабочым, а зямлю — сялянам, адкрылі для нас, дзяцей, школы. Значыць, яны хочуць, каб усім, хто працуе, добра жылося на зямлі.

І накінуў глянцую і на старэйшага брата, бо праз яго, камуніста, і сябе адчуў далучаным да вялікай арміі ператваральнікаў жыцця.

Потым праз колькі год пачаўся вайна, доўгая і жорсткая, самая жорсткая з усіх войнаў, якія толькі ведала гісторыя. Спачатку мы адступалі, а потым з боем браў свае ж — савецкія — гарады, вёскі, вышыні.

У дні адступлення абстаноўка на фронце мянялася амаль кожную гадзіну. Памятаю, аднойчы нас, камуністаў і камсамольцаў, сабраў камісар. Справа была ноччу дзесяці на паўдзёне паміж Рэжэвам і Старацаю.

Гранаты ёсць? Патроны? Так... Старына ўжо знята немцамі. Пойдзем у абход. Так... Задача ясная? Камуністы і камсамольцы павіны даваць прыклад... І камуністы давалі прыклад.

Ля вёскі Краснова, што пад Калініным, быў цяжка

паранены камбат. У радах чырвонаармейцаў наступіла зямляніна. І тады наперад выйшаў Валодзя Лявончык, камуніст, уладжаны вёскі Дукова, што на Міхніччыне.

Праз тры дні, калі Валодзя Лявончык адным з першых у дэвізі быў узначарожаным медалем «За адвагу», мы сядзелі з ім у песьняй зямліцы, у двухстах метрах ад параненага камбата. І валь сярбючыму гутарку. Мне хацелася даведацца аб падрабязнасцях падвигу. А ён, грэючы рукі ля печкі, раптам загаловаў пра Дукова, што засталася ў тыле ворага.

— Маці ў мяне там... Цяжка ёй, дыявер, горка... Як думаеш, га?

Камуністы... Яны цэментавалі нашу армію, падтрымлівалі і ўзмацнялі баявы дух. На фронце партыя трыцці сотні і тысячы сваёй сілай — і тады на іх месца становіліся другія. І яны працягвалі вёсці за сабою беспартыйных. Стаць членам партыі, камуністам — гэта было запавятай марай многіх франтавікоў. Імяны ў тыя гады стаў членам партыі і я, у мінулым — піянер, камсамалец...

Гады тры назад давялося мне гутарыць з Андрэем Трафімавічам Шакурам, старшынёю калгаса «Чырвонаармеец», што на Мсціслаўшчыне. Ён расказаў:

— Я камандаваў разведпатаго, быў паранены некалькі разоў, але, здаецца, ніколі яшчэ так не хваляваўся, як у той дзень, калі атрымаў партыйны білет. Ніякай урачыстасці, усё будзёна проста, а чалавек уручаны...

Гэты момант праз усё жыццё будзе ў намайці, у сэрцы. Начальнік палітдэзла працягвае тоненькую кніжачку, якая перадавала пурпуровым глянцам, і ўсмешкаецца лагоднай усмешкай. Вачыць хваляванне і, здаецца, яго позірк гаворыць: «Нічога, гэта добра, сам атрымаў, ведаю».

Назад у батальён лясці ні бы на крылах. Яшчэ ўчора ты быў такім, як усе, а сё-

ПРАЛЕТАРЫЙ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

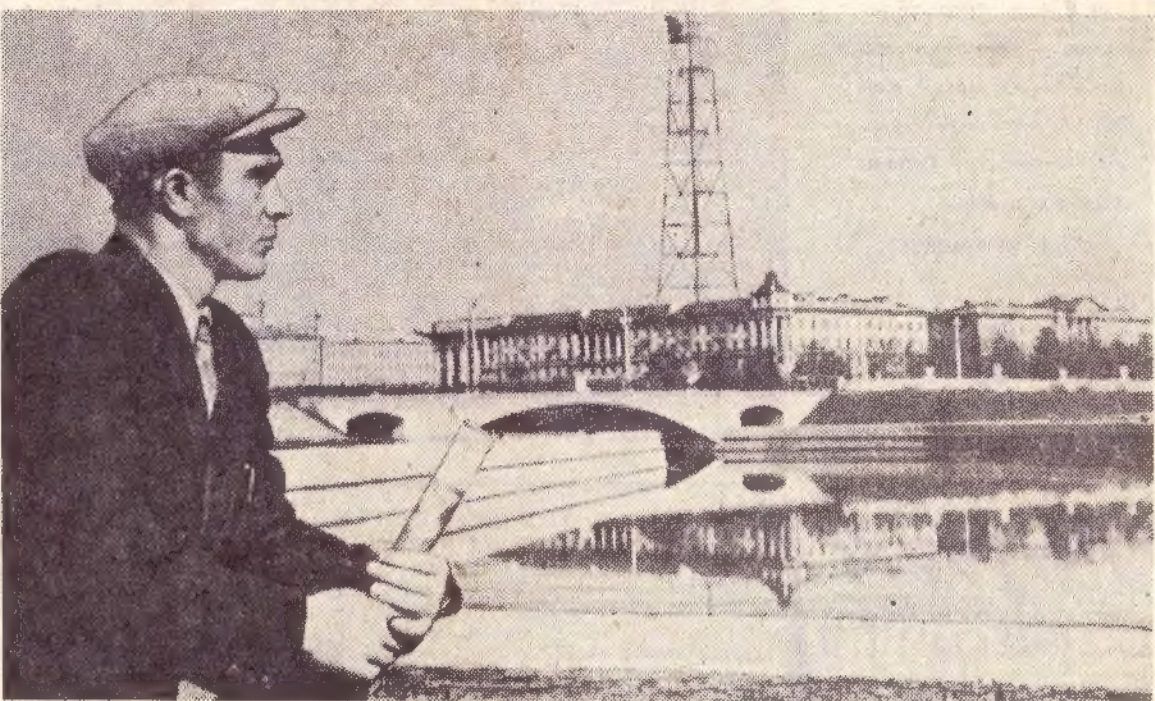
ЛІТАРАТУРА І МАСТАЎТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННІКАУ БССР.

№ 76 (1610)

Аўторак, 26 верасня 1961 года

Цана 4 кап.

Міне ішчэ дзесяць-дваццаць год... Якой будзе наша сталіца, наша рэспубліка? Прагледзіў Праграму КПСС адкрытае шляхі ў бліжэйшае камуністычнае заўтра. Пра гэта думае дэлегат XXV з'езда Кампартыі Беларусі токар рамонтна-механічнага цэха Мінскага завода запчастак Віктар Васільевіч Кароўшкін.

Фота С. Чырвінкіна.

ня ў тваё жыццё ўварвалася нешта новае, вялікае, неабдымае. Цяпер ты такі, як усе, і не такі, таму што стаў камуністам і, значыць, абавязаны быць лепшым і рабіць больш.

Камуністы, гаворачы словамі нашага камісара, даюць прыклад сумленнага, бескарыснага служэння народу. Радзіме. Усё — народу, усё — для народа, — такі іх дэвіз. І ў гэтым, думаецца мне, разгадка таго, чаму партыя наша лінская партыя — з'я-

грамства, калектывізм і таварыства ўзаемадапамога, гуманныя адносіны і ўзаемная павага паміж людзьмі, сумленнасць і праўдзівасць, маральная чысціня, прастата і сціпласць у грамадскім і асабістым жыцці, дружба і братарства ўсіх народаў СССР, непрымырмасць да нацыянальнай і расавай непрыязнасці... Гэтымі высокароднымі рысамі яўна і вызначаюцца камуністы, людзі высокага абавязку і высокай маральнай чысціні і сумлення. Імяны гэтых рыс, гэтыя якасці і дэвалюцыі ім заавязваюць сімпаты таварышаў па працы, арганізуюць і згуртоўваюць іх, накіроўваюць іх намаганні на дасягненне нашай агульнай мэты. Як і ў гады вайны, камуністы цяпер — там, дзе больш цяжка, дзе патрэбна поўная аддача сіл, душ, напружанне і сапраўдны мужнасць.

Сёння ўлетку я пазнаёміўся з Яўгеніем Мікалаевічам Мясніком, старым камуністам, уладжаным вёскі Лукашэўскага раёна. Справа была ў Дзвінградскіх, што вырасла і працягвае бурна расці на правым беразе Бяліска, у лясі і лагатах ад таго месца, дзе ўзводзіцца буйнейшая ў свеце Краснаармейская ГЭС.

Яўгеній Мікалаевіч, не па гадах дужы стары, з цёмнымі, густа пасярэбранымі валасамі, глядзеў прыжмурчыўшы на гэтыя горы і расказваў пра сваё жыццё.

А жыццё ў яго было нялёгкае. Прачытаў працаваў на чыгуначцы, потым, пасля рэвалюцыі, уступіў у камсамол і пайшоў працаваць у органы ЧК. Скончыў вышэйшую навалерыйскую школу і некалькі год служыў у Чырвонай Арміі. Потым будоўлі, будоўлі... Будова гідраэлектрастанцыі на Свіры, на Волзе, нарэшце, дабраўся да баючых Бяліскаў. Выхаванне пашпэра сыноў і дочак і, апроч таго, сёму прыёмную... І ўсе працягваюць, сталі камуністамі і камсамольцамі. Толькі малодшая, прыёмная, яшчэ п'янерка.

— Воспалаўце гэтую, — ён кінуў у бок, адкуль даносіўся гул экскаватараў і бульдозераў, — і канец. Кропка. Пайду на пенсію.

— А цяжка, напэўна, вольна так ездзіць усё жыццё з краю ў край? — спытаў я нібы між іншым.

— Цяжка? А чаму цяжка? — ён памалчаў крыху, усміхнуўся ў вусы і ўздыхнуў. — Бывала, вядома, і цяжка, што тацця. Ні хаты табе, ні гароду. Толькі абжыўся, зноў збярэй манатні, цягнісі намяведама куды. Але ж трэба, вольна ў чым пытацца? А калі трэба, дык якая можа быць гаворка? Вы камуніст? Ну вольна... Павіны разумець, што за нас гэтага ніхто не зробіць. Узлэў за гук, не кажы, што нядужа... Затое колькі зроблена, як азірнешся назад! «Свір-2», «Свір-3», Сталіградская і вольна цяпер Краснаармейская... Ці жартаў Мімавалі заганарыўся!

Апошнія словы ён вымавіў з усмешкаю: маўляў, не прымай-

це за чыстую манету! А мне падумалася, што ў тым, што ён, камуніст, ганарыцца справамі рук сваіх, няма нічога дрэннага. І яшчэ падумалася аб тым, колькі трэба мець душэўнай мужнасці, каб вольна, як Яўгеній Мікалаевіч Мяснік, усё жыццё падпарадкаваць не асабістай жадаю, а волі партыі, абавязку перад партыяй!

І такія ўсёды яны, камуністы, — на Брацкай ГЭС і Полацкім нафтапрапароўным заводзе, на Сарайскім рудным гіганце і Старобінскім калійным камбінате, на Курскім магнітным аномаліі і Бярозавскай электрастанцыі, — на ўсіх кутках зямлі савецкай, на ўсіх заводах і фабрыках, у калгасах, саўгасах, інстытутах і лабараторыях.

Сёння, у дзень адкрыцця XXV з'езда Кампартыі Беларусі, я зноў і зноў думаю пра камуністаў. Пра тых, хто працягвае стварыць выдатныя машыны, вядомыя далёка за межамі нашай краіны, убірае збожжа і араць зямлю. Я думаю пра камуністаў іран народнай дэмакратыі — іх мільёны, людзей, якія будуць сацыялістычнае грамадства. Я думаю і пра камуністаў капіталістычных краін, якім даводзіцца працаваць у цяжкіх, наймаверна цяжкіх умовах.

Усе разам яны сціскаюць вялікую армію Маркса і Леніна, армію, якая мае за сабою незлічоныя рэзервы і таму пераможная. Дзеці сваіх народаў, яны стойка змагаюцца за мір, дэмакратыю і сацыялізм, за шчасце ўсіх, хто здобывае хлеб надзеяны ўласнымі рукамі. Інтэрнацыяналісты па духу, яны жывуць інтэрэсамі ўсяго чалавецтва і для чалавецтва.

Сто з лішнім год назад Карл Маркс і Фрыдрых Энгельс пісалі:

«Здань блукае па Еўропе — здань камунізма».

У наш час ужо не здань камунізма, а сам камунізм перажывае крывыя па зямлі. Больш мільярда жыхароў нашай планеты аб'явіліся пад сцягам Маркса — Энгельса — Леніна.

Сёння, у дзень адкрыцця з'езда Кампартыі рэспублікі, я думаю аб Леніне, найвялікшым з камуністаў. Ленін... Ён заўсёды і ўсёды з намі, яго неўміручае вучэнне, яго мудрыя запаведы жывуць у справах і працы савецкага народа, народа ўсіх сацыялістычных краін. Духам Леніна прасякнуты практыкі Праграмы і Статуты Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, якія стаяць на парадку дня XXV з'езда Кампартыі Беларусі і прадставага XXII з'езда КПСС. Пад кіраўніцтвам камуністаў-ленінцаў наша Радзіма прайшла вялікі, слаўны шлях. Гэта шлях ад драўлянай сахі і барану — да магутных трактараў і камбайнаў, ад лужыны, якая выдала вочы, — да электрычнасці, ад цэпры і непісьменнасці — да вяршынь чалавечых пазнанняў, што дапамагаюць жыць, змагацца і перамагаць. Пад кіраўніцтвам камуністаў-ленінцаў наша Радзіма пойдзе да поўнай перамогі камунізма.

ГМАХ ЗА ГМАХАМ

Расце мікрарайон на Сталіградскай вуліцы ў Мінску... 3. Слаўцік Міхайлаў Яўгена САНЬКО.

КВАРТАЛ ЗА КВАРТАЛАМ

